

[Statsministeren.]

ligspørgsmålene, på boligproblemerne. Det må på den anden side stå klart, at den boligløsning, der blev aftalt mellem S og SF, ikke kan danne grundlaget for en langsigtet boligløsning.

Jeg må også vurdere det sådan, at både venstre, det radikale venstre og det konservative folkeparti under forhandlingerne sidste forår stod så langt fra socialdemokratiet, at vi må regne med, at der skal en afklaringsproces til, hvis vi skal finde frem til en bred, langsigtet boligløsning, sådan som jeg forstår at netop de radikale ønsker det, og det er et ønske, vi deler.

Må jeg minde om, at i foråret stillede vi sammen med de radikale og de konservative tre betingelser, som socialdemokratiet og SF ikke kunne acceptere. For venstres vedkommende var disse betingelser ikke stillet på skrømt. De var en afspejling af væsentlige grundsynspunkter, og jeg går ud fra, at det også gjaldt de to andre partier.

Vi har heller ikke, som den ærede ordfører sagde, opgivet tanken om, at vi skal overveje statens direkte og indirekte støtte til boligsektoren, men vi mener ikke, at det i den nuværende situation, hvor både ejere og lejere rammes af voldsomme stigninger i brændselspriserne, er det rette tidspunkt at vælte nye byrder over på dem. Derfor mener regeringen, at det er nødvendigt med en midlertidig løsning, og vi synes, det mest rimelige er midlertidigt at fastfryse 1973-reglerne — det er det, vi foreslår — sådan at der bliver tid for folketinget til at finde det, som vi ønsker: en bred og varig løsning, så bred, at den også kan holde, så man undgår at ændre vilkrene hvert eller hvert andet år.

Der blev fra flere sider rejst spørgsmål om den statsfinansielle balance. En nærmere redegørelse for den finansielle balance vil blive givet af finansministeren, når han i forbindelse med finanslovsforslagets behandling redegør for det finanslovsforslag, som vi har overtaget, og for de spareforslag, som vi knytter til det.

I forbindelse med de bemærkninger om balancen mellem besparelser, indtægtstab osv., som bl. a. hr. Kjeld Olesen var inde på, vil jeg dog gerne understrege, at så mekanisk kan man ikke regne, når der sker så

store ændringer i grundlaget, som både oliekrisen og regeringens forslag er udtryk for. Det må indgå i overvejelserne, at stigningen i oliepriserne dræner befolkningens købekraft for meget betydelige beløb, som altså ikke kan bruges til at købe andre varer for. Den opbremsning af inflationen, som regeringen stiler efter, vil også på afgørende måde påvirke det grundlag, som finanspolitikken skal virke på.

Endelig rummer regeringens forslag en vigtig vægtfordeling, vægtændring, i finanspolitikken, for den omstændighed, at vi har valgt at gå sparevejen i stedet for skattevejen, har i sig selv en efterspørgselsdæmpende virkning, sådan som det også klart fremgår af undersøgelser foretaget af bl. a. det økonomiske råds formandskab.

Alt i alt mener vi, at de forberedte besparelser på 3 mia. kr. i forbindelse med de øvrige forslag, som vi har fremsat, vil sikre den stabilisering af dansk økonomi, som er påtrængende nødvendig.

Til hr. Erhard Jakobsen vil jeg først sige, at jeg kvitterer for de venlige ord.

I forbindelse med regeringens forslag om dyrtidsportionerne ønskede han fastslået, at regeringens forslag er en engangsløsning og ikke et angreb på selve ordningen med de 2-årige overenskomster. Jeg understreger: de 3 dyrtidsportioner afløses i 1974 af et løntilskud for 1 år. Hvis der ikke derefter træffes anden ordning, kommer disse 3 portioner til live igen, når løntilskuddet ophører til marts 1975. De 3 portioner forsvinder altså ikke i et sort hul, som det blev sagt.

Hr. Erhard Jakobsens ønske om en generaldebat om Danmarks radio vil kulturministeren svare på.

Hr. Gert Petersens indlæg, der blev fremført med mere stemmekraft, end det ærede medlem har betjent sig af i de sidste par år, mundede ud i en dagsorden, som jeg skal komme tilbage til om lidt.

Ordføreren for det kommunistiske parti havde fået galt i halsen, at jeg i tv havde sagt, at regeringen skal være for hele folket. Han mente ikke, regeringen havde lov til at kalde sig hele folkets regering, når vi kun havde 22 mandater herinde. På den måde må man nok sige, at det i et folketing med 10 partier næppe vil være muligt for noget parti ud fra hr. Knud Jespersens tankegang